

Ni hotela hrane v kletki,
oj, odprti na stežaj.
Ni več jela, ni več pela;
mrtvo našli so nekdam.

Kaj je takih ptičk po svetu!
Tabernakel vsem odprt,
a ne marajo življenja,
vólijo si raje smrt.

Silvin Sardenko.

Angelsko omizje.

13. Imenitni možje.

Ko se je slavni vojskovodja Radecki v Veroni pripravljaj na smrt, mu je podelil škof Riccabona sveto popotnico. Z veliko pobožnostjo je prejel blagi starček sv. obhajilo. Eno uro pozneje je prosil bolnik, naj bi ga še obiskal škof. Ko vstopi cerkveni dostojanstvenik, razpne Radecki roke proti njemu in vzklikne ves radosten: »O milostni škof, pridite vendar, vas moram objeti. Tako sladke radosti in blaženosti, kakor jo zdaj občutim, ko sem prejel v svoje srce Jezusa Kristusa kot popotnico za pot v večnost, še nisem poprej nikoli izkusil v življenju. Zadnje obhajilo je pač plačilo za večkratno obhajilo v življenju.«

Francoski general de Sonis, ki je umrl leta 1887., je hodil od leta 1852., torej 35 let, vsak teden k sv. obhajilu, pa tudi še po večkrat. Pa ne samo doma na Francoskem, marveč tudi v Afriki, v Italiji itd. v vojskinem času. Kot poveljnik v Italiji je pisal: »Ko zasledujemo po vaseh in trgih, hipoma zagledamo zvonik, torej: Gospod je tukaj, na tla! Takoj stopiva raz konja« — takrat ga je spremljal prijatelj višji častnik Robert — »greva v cerkev in prosiva duhovnika, da naj naju obhaja. Zgodi se! Hitro zopet zajahava, ker se mudi. Zahvalo opraviva na potu, urno jahaje dalje.«

Poljski kralj Sobieski in njegov zaveznik Karol Lotarinški sta leta 1683. pri Dunaju bistveno odločila, da so bili Turki premagani. Pa kje sta iskala poguma zoper turško premoč? Na dan

odločilne bitke sta bila zjutraj oba pri sv. obhajilu in kralj Sobieski je celò streigel pri sv. maši, ki jo je daroval o. Marko d'Aviano.

Krištof Kolumb, ki je s svojo bistroumnostjo in junaško vztrajnostjo odkril novi svet, je zlasti v sv. obhajilu iskal bodrila in pomoči. Zakaj preden je stopil na ladjo, je šel k spovedi in je prejel sv. obhajilo ter to zahteval tudi od svojih spremljevalcev. Tudi sicer je pri mizi Gospodovi iskal pomoči, kadarkoli je nastopil morsko vožnjo ali pričel kako drugo zelo imenitno delo.

Slavni voditelj zatiranega irskega naroda, Danijel O'Connell, je tudi v prvi vrsti iskal za svoje velikansko delo pomoči pri mizi Gospodovi. Skupno s preprostimi ljudstvom je prejemal svete zakramente, in sicer vsako nedeljo in vsak praznik. Neki zimski večer, meseca februarja, je bila v poslanski zbornici v Londonu velika obravnava, ki se je zavlekla do dveh popolnoči; O'Connell je govoril zadnji in skoraj dve uri. A zjutraj ob šestih, v zelo slabem vremenu, so ga vendar videli v neki katoliški kapelici pri sv. maši; in ko pride sv. obhajilo, poklekne k angelski mizi v sredi svojih ubogih so-deželanov.

Prisrčno lepo piše slavni francoski pisatelj in državnik Chateaubriand (beri Šatobrián) o svojem prvem sv. obhajilu: »Tisti dan je bilo vse z Bogom in za Boga. Resnično pričujočnost božjega Jagnjeta v presv. Zakramentu sem tako čutil kot pričujočnost svoje matere poleg sebe. Ko sem prejel sveto hostijo, sem se čutil vsega razsvetljenega znotraj. Tresel sem se globoke spoštljivosti. Navdajal me je pogum mučencev; pripravljen bi bil v onem trenutku za Kristusa pričati na natezalnicah ali v sredi levov.«

